

Organitzar un servei clínic de manera que els alumnes presenciïn el més gran nombre possible de demostracions clíniques o experimentals. 2n. Organitzar la labor dels alumnes de manera que puguin realitzar i repetir personalment el més gran nombre possible de treballs pràctics.

Per a obtenir aquests dos fins és necessari procurar una estreta col·laboració dels ajudants de càtedra, la categoria docent dels quals cal crear urgentment i el nombre dels quals no ha d'ésser inferior a tres per matèria, augmentant-los en proporció al nombre d'alumnes.

16. Els exàmens, en llur forma actual, han d'ésser reemplaçats per proves independents de subjectivitat del professor i de l'alumne i eficaces per a definir la veritable aptitud, les qualitats intel·lectuals i caracterològiques i la cultura realment incorporada a la personalitat.

17. El període pràctic s'ha d'implantar com a obligatori recabant una legislació que habiliti tots els serveis clínics de la població on radica la Facultat de Medicina, perquè s'hi practiqui aquest ensenyament tècnic.

L'actual organització dels alumnes interns ha de desaparèixer en el període d'estudis sistemàtics i traslladar-la a l'època que han superat totes les proves dels grups.

Podria optar-se al càrrec d'alumne intern mitjançant oposició entre tots els alumnes que han de començar l'any pràctic, i el càrrec que duraria tres anys, hauria d'ésser remunerat.

18. L'alumne s'ha de sotmetre a les proves d'aptitud professional (exclusivament clíniques) en finalitzar l'any pràctic.

19. S'han d'establir els estudis de perfeccionament per als metges allunyats de la Universitat. Aquests estudis han de tenir dos aspectes:

a) "Conferències periòdiques" en els centres comarcals, pels docents de la Universitat o caps de servei hospitalari sobre temes mèdics prefixats d'interès professional o social.

b) "Cursos pràctics intensius" realitzats una vegada a l'any a tots els serveis clínics de la població on radiqui la Universitat i als quals assisteixin els metges per petits grups.

En aquests casos s'han de fer demostracions sobre mètodes exploratoris o terapèutics nous. A aquests cursos assistiran tots els anys una quarta part de la població mèdica i llur durada serà de vuit a deu dies.

Un comitè per al perfeccionament del metge

determinarà tots els anys els temes de les conferències i dels cursos pràctics, els docents que han de professar-ho i tindrà cura de tota l'organització.

S'ha de procurar que aquests cursos hospitalaris de perfeccionament siguin obligatoris, la qual cosa sols pot establir-se quan siguin abonats als metges les despeses de desplaçament i d'hostalatge.

20. El que avui s'anomena estudis de doctorat s'han de convertir en estudis d'alta cultura mèdica o d'especialització en Instituts de Medicina Experimental o de Postgraduació.

21. Els estudis superiors de Medicina han de tenir una tendència menys pragmàtica i més científica que el del grau preferent. Han d'ésser una ocasió per a revisar amb major profunditat, amb caràcter menys complet, encara que sí sistemàtic, dels capítols essencials de les ciències bàsiques.

22. L'autonomia universitària ha d'ésser immediatament atorgada perquè, en front de l'examen de l'Estat, les Universitats puguin organitzar-se de la manera que més convingui al compliment dels seus fins docents i administratius sota un règim de Patronat.

23. Com a exemple per a l'organització de l'ingrés a la Facultat, distribució de treballs, escolaritat, proves d'examen, etc., s'han d'aprofitar les normes generals avui en vigor al pla d'estudis de la Universitat de Barcelona, que el Congrés estima com a model digne d'ésser implantat a totes les altres Facultats de Medicina del país.

24. La col·locació de títols professionals incumbeix solament a l'Estat, podent per a tal cosa formar els Tribunals per als corresponents exàmens de forma automàtica amb professors i professionals de gran prestigi. La reglamentació d'aquests exàmens serà iniciativa en tot cas de la Universitat.

25. L'especialització en Medicina apareix com a inevitable donats els progressos de la ciència i de la pràctica mèdica per contribuir als beneficis d'aquella i ésser beneficiosa per al malalt.

26. L'especialització mai no ha de significar la substitució dels coneixements generals de la Medicina pel perfeccionament d'una de les seves especialitats, sinó que aquesta perfecció restringida que dona l'especialització ha d'anar sobreafegida al saber ampli, quant més ampli millor dels elements bàsics de la professió.

27. Per especialista s'ha d'entendre el metge